

Prosba o Ducha svatého

Duchu svatý, když se učedníci zamkli ze strachu před židy, sestoupils na ně jako bouře a vyhnals je ze stíněnosti. Náhle pocítili odvahu vydávat svědectví zmrtyýchvstalému Ježíšovi. Znáám dobře ten strach učedníků. Často se neodvažují říkat, co si skutečně myslím, a to ze strachu, že by se tomu ostatní mohli smát. Cítím v sobě zábrany, protože se bojím toho, co by si o mně ostatní pomysleli. Často mám také strach mluvit o své víře. Mám strach, že se zesměšním nebo že utržím zranění. Duchu svatý, dej mi odvahu stát při své víře.

podle Anselma Grüna

Modlitba k Duchu svatému

Přicházej jako světlo, které ve mně prozáří jakékoliv temnoty.

Přicházej jako jistota, která vysvobozuje z pout závislostí.

Přicházej jako radost, která dává mému životu lesk a půvab.

Přicházej jako pokoj, který vítězí nad nesouladem a zmatkem.

Přicházej jako krása, která je pramenem všeho skutečně krásného.

Přicházej jako štěstí, které je naplněním všeho, po čem toužím.

Přicházej jako víra, kterou poznávám Boží záměry a odpovídám na ně.

Přicházej jako naděje, která mě chrání před skleslostí i sobectvím.

Přicházej jako láska, která ve mně spojuje božské a lidské a kterou se stávám jako ty darem pro druhé.

Přijď Duchu svatý!

Vojtěch Cikrle

Další texty v týdnu

Po: Sk 20,17-27; Jan 17,1-11a

Út: Jak 4,1-10; Mk 9,30-37

St: Jak 4,3-17; Mk 9,38-40

Čt: : Jak 5,1-6; Mk 9,41-50

Pá: : Jak 5,9-12; Mk 10,1-12

So: : Jak 5,13-20; Mk 10,13-16

Prameny, odkazy

Jeruzalémská Bible; Francis J. Moloney – Evangelium podle Jana – Sacra pagina; Felix Porsch – Evangelium sv. Jana – Malý stuttgartský komentář

biblický program brněnské diecéze 2010 - 2013

www.vezmiacti.cz

Slavnost Seslání Ducha Svatého – cyklus C

15. května 2016

¹⁹Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ ²⁰Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. ²¹Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ ²²Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha Svatého! ²³Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“

Jan 20,19-23

1. čtení:

Sk 2,1-11

2. čtení:

1 Kor 12,

3b-7.12-13

Evangelium:

Jan 20,19-23

Srovnání:

Lk 24,36-43;

Jan 17,18;

Sk 1,8;

Mt 16,19;

18,18

Úvod k meditaci

Učedníci se setkávají se zmrtyýchvstalým Kristem. Je to tentýž Ježíš, který s nimi žil, který byl ukřižován, ale vstal z mrtvých. Tomu pořad ještě nemohou plně uvěřit. Pořad je tu jejich nejistota a strach. Cítí se sami. A tak Kristus přichází mezi ně. Zjevuje se nový, proměněný. Jeho rány jsou poznávacím znamením toho, že je to skutečně On. Vchází mezi apoštoly, kteří jsou plni nejistoty a strachu z budoucnosti. Zavření za dveřmi zdánlivé jistoty. Kristus přichází a přináší opravdový pokoj a bezpečí, jejichž šířitelé mají být i oni. Poznávacím znamením Kristovy blízkosti je skutečný pokoj. Pokoj z vědomí blízkosti Zmrtyýchvstalého. Často jsme plni strachu ze své budoucnosti, strachu z nás samých, našich hříchů nebo slabostí. Dokonce někdy strachu z Boha. I k nám přichází Ježíš se svým pokojem, aby nás uklidnil, jím naplnil a my ho mohli nést dál tomuto světu.

Výklad biblického textu

Kontext: viz také komentář k 2. neděli velikonoční – cyklus C.

v. 19: Učedníci mají být garanty věrohodnosti pro celé církevní společenství. Garantem věrohodnosti jsou ovšem i ženy, protože pokud si uvědomíme, že žena u židů neměla žádnou váhu, pak by určitě ti, kteří by chtěli oklamat ostatní vymyšlenou zprávou o vzkříšení Krista, jistě nezvolili jako první svědkyně jeho zmrtyýchvstání právě ženy. Ukazuje se zde přechod doby pozemského Ježíše k době církve a Ducha Svatého.

v. 20: Zjevení Zmrtyýchvstalého vnáší do stíněné atmosféry velký zlom, který přináší radost, která pramení z vědomí toho, že přítomný Ježíš se svými ranami je ten samý, který si apoštoly vyvolil, učil je a žil s nimi. Ukřižovaný a Vzkříšený Kristus se od sebe nesmí oddělovat ani ve zvěstování.

K tématu

Dobrý den, drazí bratři a sestry,
Tuto neděli, kterou se končí Velikonoční oktáv, chci opětovně všem popřát slovy Vzkříšeného Ježíše: „*Pokoj vám!*“ (Jan 20,19.21.26). Není to jen pozdrav, ani obyčejné přání. Je to dar, ba dokonce drahocenný dar, který Kristus daroval svým učedníkům poté, co prošel smrtí a peklem. Dává pokoj, jak slíbil: „*Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne ten, který dává svět, já vám dávám*“ (Jan 14,27). Tento pokoj je plodem vítězství Boží lásky nad zlem, je plodem odpuštění. Právě tak. Pravý, hluboký pokoj vychází ze zkušenosti s Božím milosrdenstvím. (...)

Apoštolům daroval Ježíš spolu se svým pokojem Ducha svatého, aby mohli ve světě šířit odpuštění hříchů, ono odpuštění, které může udělit jedině Bůh a které Jeho Syna stálo krev (srov. Jan 20,21-23). Církev je vzkříšeným Kristem poslána odpouštět lidem hříchy, dávat tak růst království lásky, zasévat do srdcí pokoj, aby se utvrdil také ve vztazích, ve společnosti a v institucích. A Duch Vzkříšeného Krista vyhání strach ze srdce apoštolů a vyvádí je ven z večeradla, aby šířili evangelium. Kéž najdeme také více odvahy dosvědčovat víru ve Vzkříšeného Krista! Nesmíme mít strach být křesťany a žít jako křesťané! Máme mít odvahu jít a zvěstovat Vzkříšeného Krista, protože On je náš pokoj. On zjednal pokoj svou láskou, svým odpuštěním, svou krví a svým milosrdenstvím.

Papež František 7. 4. 2013

Všichni lidé mají ducha zrcadlicího Boha

Člověk je svobodný, a má na výběr, zda povede život duchovní, duševní anebo tělesný. Jeho stupeň života se odráží v jeho názorech, jeho citech, a v jeho způsobu jednání. Pravý a falešný křesťan jsou ve vzájemném protikladu: nejdůležitější princip jednoho je tím posledním u druhého; u křesťana duch vládne duši a tělu, kdežto u světského člověka tomu je naopak. Jelikož duch „absorbuje“ veškerou činnost duše, jeho projevy jsou velmi rozmanité. Apoštol vyjmenovává ty nejcharakterističtější v Listu Římanům (12,12n), a také Teofan předkládá poměrně rozsáhlý výčet. Poznamenává, že v prvotní církvi se projevovaly – a to poměrně často – především mimořádné dary ducha, protože bylo zapotřebí dokázat, že křesťanství je pravá víra. Avšak v běžném každodenním životě existují tři druhy projevů Ducha: 1) bázeň Boží, 2) hlas svědomí, 3) žízeň po Bohu. Mohlo by se říci, že činnost ducha v poznávací části je činností prohlubující. Duše získává znalosti o světě, avšak k pochopení smyslu těchto znalostí je neodmyslitelné dosáhnout ideje, neboli konceptu vysvětlujícího příčinu, onen vnitřní důvod vnímané reality. Duch toho dosahuje velmi snadno. Díky svému niternému svazku s Bohem spojuje každé lidské poznání s poznáním Božím. Všichni lidé mají ducha zrcadlicího Boha, a tento duch přitahuje do této sféry činnost duše. Duch byl díky své podobnosti s Bohem určen k tomu, aby na všechny věci nazíral v Bohu; stále by tak i činil, kdyby se býval neobjevil hřích, jenž do původního řádu stvoření vnesl nepořádek. Přesto však je stále a vždy schopen tak činit. (...) Pouze Duch zná tajemství Boží a může nám je odhalit. Vykoupení bylo ukázáno všem, ale ani samotní apoštolové jej nepochopili; odhalil ho až teprve Duch svatý. Pohleďte na velikost tohoto poznání! Je to Duch, kdo jediný nás naučil oněm tajemstvím.

Tomáš Špidlík – Svatý rok milosrdenství, Průvodce na každý den (1. 2. 2016)

Duch svatý způsobuje dvojí: Nejprve „dá vnuknutí“ a „vytváří také problémy“ a potom „církev uvede do harmonie“. V Jeruzalémě byly mezi prvními učedníky rozmanité názory ohledně přijímání pohanů do církve. Někteří byli proti a jiní byli otevření: Byla to církev „negaci“, která říkala: ne, nemůže se, nesmí se; a potom církev „přítakání“, která říkala: Ano... promysleme to, otevřeme se. Sám Duch nám otevírá bránu. Potom však musel Duch svatý udělat druhou věc: vnést mezi různé názory harmonii, harmonii církve, mezi nimi a Jeruzalémem a mezi nimi a pohany. Je to pořádná práce, kterou koná v dějinách vždycky Duch svatý. A pokud jej nenecháme jednat, začínají vznikat rozdělení, sekty, apod. ...protože jsme uzavřeni pravdě Ducha. Když se služba Pánu stává příliš tíživým břemenem, uzavírají se brány křesťanských komunit. Nikdo nechce k Pánu přijít. My však věříme, že jsme spaseni milostí Pána Ježíše. Nejprve radost z charismatu hlásání této milosti a potom zjistíme, co dělat. To mne napadá v souvislosti se slovem břemeno, to mi leží na srdci.

papež František 2. 5. 2013

(...) Dalším silným znamením Ducha v charismatické obnově je hledání jednoty Kristova těla. Vy, charismatici, jste obdrželi zvláštní milost, abyste se modlili a pracovali za jednotu křesťanů, protože tento proud milosti prochází všemi křesťanskými církvemi. Jednota křesťanů je dílem Ducha svatého a modlit se musíme společně.

Víme, že když ti, co nenávidí Ježíše Krista, zabíjejí křesťana, neptají se jej předtím: „Ty jsi luterán nebo pravoslavný? Evangelikál, baptista nebo metodista?“ – „Jsi křesťan.“ – A setnou mu hlavu. Tihle se nemýlí, vědí, že je zde společný kořen, který nám všem dává život a kterým je Ježíš Kristus, a že nás Duch svatý vede k jednotě! Ti, kteří nenávidí Ježíše Krista, vedeni Zlým, se nepletou, vědí, a proto zabíjejí, aniž by kladli otázky.

papež František 4. 7. 2015

Církev, Pánova vinice, je plodná matka a starostlivá učitelka, která nemá strach vyhrnout si rukávy a lít hojivý olej a víno na rány lidí (srov. Lk 10,25-37), která nehledí na lidstvo ze skleněného zámku, aby lidi soudila nebo škatulkovala. Taková je jedna, svatá, všeobecná a apoštolská církev, složená z hříšníků potřebujících milosrdenství. Taková je církev, pravá nevěsta Kristova, která se snaží být věrná svému Ženichovi a Jeho učení. To je církev, která nemá strach jíst a pít s prostitutkami a celníky (srov. Lk 15). Církev, která má dokořán otevřené dveře, aby mohla přijmout potřebné a kající, a nejen spravedlivé nebo ty, kteří si myslí, že jsou dokonalí! Církev, která se nestydí za bratra, který upadl, a nepředstírá, že jej nevidí. Naopak, cítí se být do toho vtažena, ba téměř nucena jej pozvednout a povzbudit, aby pokračoval v cestě. Doprovází jej ke konečnému setkání se svým Ženichem v nebeském Jeruzalémě. Taková je církev, naše matka!

Benedikt XVI., generální audience, 26. května 2010